

γλυκοελιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. γλυκολιά 'Αντίπαξ. 'Ερείκ. Κέρκ. Παξ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ἐ λ ι ᾶ.

1) Ποικιλία ἐλαίας με εὐγεύστους καρπούς ἐνθ' ἄν. Συνών. μ ε λ ο λ ι ᾶ. 2) 'Ο καρπὸς τῆς ἀνωτέρω ἐλαίας 'Αντίπαξ. 'Ερείκ. Κέρκ. Παξ.
'Η λ. καὶ ὡς τοπων. εἰς Παξ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκολιά εἰς ἔγγρ. τοῦ 1673.

γλυκοξετάζω ἐνιαχ. γλυκοξιτάζου Μακεδ. (Καστορ.)
'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἐ ξ ε τ ᾶ ζ ω.
'Εξετάζω κατὰ τρόπον ἥπιον, γλυκύν: Ἰασμ.
Στέκου κ' ἰγὼ καὶ τοῦ ρουτῶ καὶ τοῦ γλυκουξιτάζου.

γλυκοερινιὸς ὁ, ἐνιαχ. γλυκοερινός Τῆν.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ἐ ρ ι ν ι ὶ ὅ ς.
'Ο ἐπὶ τοῦ δένδρου τῆς ἀγρίας συκῆς παραμένων καὶ ὀριμάζων ἐρινεός, τὸ ἀ γ ρ ι ὶ ὅ σ υ κ ο ς.

γλυκοερωτεύομαι ἐνιαχ. Μετοχ. γλυκοερωτεμένη Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 197.
'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἐ ρ ω τ ε ὕ ο μ α ι.
'Ερωτεύομαι μετὰ τρυφερότητος, μετὰ γλυκύτητος: Ποίημ.
Αἰγούλα ροδοπράσινη καὶ μυριοπαιεμένη
γαλανομάτα θάλασσα, πὺν γλυκοερωτεμένη
τὸν πλάνον οὐρανό...

γλυκοζαχαράτος ἐπίθ. Κρήτ.
'Εκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ ζ α χ α ρ ᾶ τ ο ς.
'Ο προκαλὼν τέρψιν, γλυκύτητα ὡς ἡ τῆς ζαχάρως: Ἰασμ.
Κόρη μου γλυκομίλητη, σὰ σ' ἔτυχα 'ς τὴν στράτα,
πουλᾶς μου τ' ἀχειλάκια σου τὰ γλυκοζαχαράτα;

γλυκοζαχαρένιος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. γλυκοζ-ζαχαρένιος Κάρπ. Κάσ. Θηλ. γλυκοζ-ζαχαρένη Κάρπ.
'Εκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ ζ α χ α ρ ᾶ ἔ ν ι ο ς. 'Η λ. καὶ εἰς 'Ερωτοκρ. Α 561 (ἐκδ. Σ. Ξανθουδίδ.)

1) Κυριολ., ὁ προκαλὼν τέρψιν εὐχαρίστησιν, γλυκύτητα, ὡς ἡ ζάχαρις Κάρπ. Κάσ.: Ἰασμ.

Χαρῶ τα τὰ ματάκια σου τὰ γλυκοζ-ζαχαρένια,
πὺν κάνουν τὰ πρικὰ γλυκὰ καὶ τ' ἄγρια μερωμένα
Κάσ.

Τσ' ἡ Δέσποινά μου νά' -κ-καλά, ἡ γλυκοζ-ζαχαρένη,
θαροεῖς πὺς ἔχει συντζενδὰ με τὴν-χ-αριτωμένη
Κάρπ. 'Η σημ. καὶ εἰς 'Ερωτοκρ. Α 561 (ἐκδ. Σ. Ξανθουδίδ.)
«κι ἀρχίζει πάλι τὸ σκοπὸ τὸ γλυκοζαχαρένιο». 2) Μεταφ., ὁ προσηγής, ὁ γλυκὺς τὴν ἐκφρασιν Κρήτ.: Ἰασμ.

Πὺν σέρνεις τοὺς ὑπασπιστὰς τσ' ἀξιοτιμημένους
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ἔμορφους, τοὺς γλυκοζαχαρένιους.

γλυκοζαχαρώνω Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 320.
'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ α χ α ρ ᾶ ὠ ῶ ω.
'Ερωτοτροπῶ: Ποίημ.

Μὴ σὰς τρομάξῃ αὖριον, ἂν ἴσως καὶ ἐμβῇτε
σὲ καμαρούλ' ἀπόκρυψη καὶ ξαφνισμένα ἰδῇτε
τὴν ἀνιφούλα με τὸ θεῖο νὰ γλυκοζαχαρώνῃ
καὶ με τὸν ἴδιο ἀδελφὸ νὰ κρυφοζευγαρώνῃ.

γλυκοξεσταίνω Κ. Παρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 101.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ ε σ τ α ῖ ν ω.
Θερμαίνω κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον, γλυκύν: Μιὰ
λαχτάρα γιὰ μιὰ ζωὴ πλατειά, ἀτελείωτη γλυκοξεσταίνει
τὸ αἷμα 'ς τὶς φλέβες, φουντώνει πόθους ἄγνωστος, κοιμι-
σμένους μέσα 'ς τὴν κρῖα ἀγκαλιὰ τοῦ χειμῶνα.

γλυκοζευγαρώνω Κ. Παλαμ., Ὑμν. 'Αθην., 112.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ ε υ γ α ρ ᾶ ὠ ῶ ω.
Ζευγαρώνω, ἐνώνω ἐρωτικῶς κατὰ τρόπον τρυφερόν,
γλυκύν: Ποίημ.

Κι ἀπάνω ἐκεῖ, μέρες, αὐγές, νυχτιές καὶ μεσημέρια
γοργοπερνώντας τὰ 'βλεπαν γλυκοζευγαρωμένα.

γλυκόζη ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Εἶδος σακχάρου περιεχομένου εἰς τοὺς ὀρίμους καρπούς
καὶ δὴ τὰς σταφυλάς. Συνών. σ τ α φ υ λ ο σ ᾶ κ χ α ρ ο ν.

γλυκοζητῶ Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 220.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ η τ ῶ.
Ζητῶ κάτι με τρόπον γλυκύν, ἥπιον, εὐχάριστον: Ποίημ.
'Σ' τὰ στήθη της νὰ σὲ σφιχτοκρατῇ,
νὰ ξεφυχᾶς κι αὐτὴ ξεφυχισμένη
εἰς τὴν 'Εδέμ νὰ σὲ γλυκοζητῇ.

γλυκοζίτης ὁ, λόγ. σύνθηθ.

'Εκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ὶ ὅ ζ η καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ί τ η ς.

Αἰθὴρ τῆς γλυκόζης μετ' ἀλκοολῶν, ὀξέων κ.τ.τ. ὑπὸ
κρυσταλλικὴν μορφήν.

γλυκοζοχὸς ὁ, ἐνιαχ. γλυκόζουχος 'Ηπ. ('Αγναντ.)
γλυκοτίζουχος 'Ηπ. (Μελισσ.) γλυκουζουχιά ἡ, Μακεδ.
(Παρθεν.) γλυκόζουχου τοῦ, 'Ηπ. ('Αγναντ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ζ ο χ ὅ ς.
Τὸ φυτὸν Σόγχος ὁ μαλακώτατος (Sonchus tenerrimus)
τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ' ἄν.: Εἶναι
τότες τὰ γλυκόζουχα π' δὲν εἶν' πικρὰ 'Ηπ. ('Αγναντ.)
Συνών. τ ο ὕ λ α γ ο ὕ τ ὸ ψ ω μ ᾶ κ ι, λ α γ ο ψ ω μ ῖ,
λ α γ ὶ ψ ω μ ο

γλυκοζύμωμα τό, Κρήτ. (Κατσιδ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο ζ υ μ ῶ ῶ ω.

Τὸ δευτερον ζύμωμα, κατὰ τὸ ὅποιον συλλέγεται ὅλον τὸ
ἄλευρον τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν σκάφην: "Αμα κάμης τὸ
γλυκοζύμωμα, νὰ σκεπάσης τὴ ζύμη ν' ἀνεβῇ.

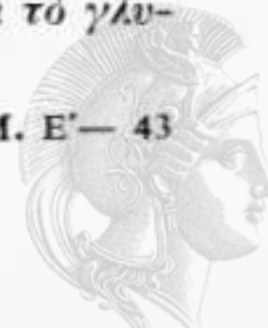
γλυκοζυμώνω Κρήτ. (Κατσιδ.) Μετοχ. γλυκοζυμω-
μένη Κρήτ. γλυκουζ'μουμένους Θεσσ. (Χάσ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ υ μ ῶ ῶ ω.

1) Ζυμώνω ρίπτων εἰς τὴν ζύμην οὐσίας γλυκείας Θεσσ.
(Χάσ.): Ἰασμ.

Θὰ σοῦ φκειάσου κ' λούρα, Λαζαρίνα,
γλυκουζ'μουμέν' καὶ καλὰ ψημέν'.

2) Ζυμώνω τὴν ζύμην ἐκ δευτέρου, ὥστε νὰ ζυμωθῇ ὅλον
τὸ ἄλευρον Κρήτ. (Κατσιδ.): "Αμα ζυμώσης τὸ ψωμί, νὰ
ξανοίξης νὰ τὸ γλυκοζυμώσης καλὰ (νὰ ξανοίξης = νὰ φρον-
τίσης). 'Ετελείωσα τὸ ζύμωμα καὶ θέλω ἀκόμη νὰ τὸ γλυ-

κοζυμώσω. 3) Μεταφ. ή μετοχ. γλυκοζυμωμένος, ό τυχών πολλής τρυφερότητας, στοργής, φροντίδος Κρήτ.: Ἕσμ.

Χαρῶ τη τήν ἀγάπη σου τή γλυκοζυμωμένη,
μέσα 'ς τὰ φύλλα τσῆ καρδιάς τήν ἔχω 'γὼ κλεισμένη.

γλυκοζῶ Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 5 Π. Βλαστ., Ἀργώ, 16 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. ζ ὠ.

Διαβιῶ κατὰ τρόπον εὐχάριστον, τερπνόν, γλυκύν ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μου ὠρέχτηκε νὰ γλυκοζήσῃ
'ς τὸ μεγαλόπτερο ὄραμα τῆς γῆς τοῦ Πύρρου

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

Ἀπ' τὸ μαντρί 'ς τὴ ρεματιά, κι ἀπὸ τὴ δρακονέρα
'ς τὰ ξερολίθια, γλυκοζοῦν καὶ πεντοβόλα ἀνθίζον
τὸ ρεῖκι μὲ τὴν κουμαριά.

Π. Βλαστ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόζωος ἐπίθ. Κ. Χρηστομ., Κερέν. Κούκλ. 84 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. ζ ὠ ή.

1) Ἐπὶ προσώπου, αὐτὸς τοῦ ὁποίου ὁ βίος εἶναι γ λ υ κ ὶ, εὐφρόσυνος ἔνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ χρονικῆς περιόδου, αὐτὴ τὴν ὁποίαν διήγαγέ τις ἡδέως, εὐφροσύνης ἔνθ' ἄν.: Πέρασ' ἄλλῃ μὲ μέρα, ὠραία καὶ γλυκόζωη, σὰν τίς ἄλλες Κ. Χρηστομ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοησκιάζω Α. Μάτεσ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 236.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. ἡ σ κ ι ᾶ ζ ὠ.

Σκιάζω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν: Ποίημ.

Ἵς τὴν λαγκαδούλα νὰ σέ ἀπιθώσῃ
ποὺ γλυκοησκιάζουν τὰ δυὸ βυζιά,
ὅταν τὸ βλέμμα της νὰ καμαρώσῃ
πῶς μέσ' 'ς τὸν κόρπον της στέκεις λαμπρά.

γλυκοήσκιωτος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 157.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ * ἡ σ κ ι ὠ τ ὶ ὥς ῥ ἡ σ κ ι ὠ τ ὶ ὥ.

Ὁ ἔχων σκιὰν εὐχάριστον, γλυκεῖαν.: Ποίημ.

Μοῦ μιλήσαν γλυκοήσκιωτα | τὰ πλατάνια, τὰ πρινάγια
τὰ γλυκάνθιστα, τὰ κέδρα, | τὰ ὀλοπράσινα πυξάρια.

γλυκότηχα ἐπίρρ. Ν. Ἑστ. 11 (1932), 521.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. ἡ χ ὶ ο ς.

Τὸ ἡχεῖν κατὰ τρόπον εὐχάριστον, γλυκύν: Οἱ καμπάνες — ἐκτὸς ἀπὸ τίς ὀρθρινές — χτυπάγανε γλυκότηχα καὶ μὲ μουσικὴν ἀρμονία, γιὰ δεύτερη φορὰ.

γλυκότηχος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 158 Σ. Παναγιωτόπ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 325 Γ. Ψυχάρ., Ἀγν., 75 — Ν. Ἑστ. 11 (1932), 325 γλυκότηχος Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. ἡ χ ὶ ο ς. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ὶ ἡ χ ὶ ο ς ἐκ τοῦ λογ. τύπ. γ λ υ κ ὶ ς.

Ὁ παράγων εὐχάριστον, γλυκύν ἦχον ἔνθ' ἄν.: Χτυπᾷ τ' ἀφτί του ἄλλο τραγούδι, μαγευτικό, μεγαλόπτερο, γλυκότηχο, χιλιόφωνο κι ἀρμονικό Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. Ν' ἀκούσουμε τὸ

γλυκότηχο ψάλσιμο ποὺ σέ κάνει καὶ κλαῖς Ν. Ἑστ., ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Καὶ τὰ νεράκια τ' ἄβαθα, γλυκότηχα, κρύα, καθάρια,
γιὰ νὰ τὰ πιῇς τὰ ἡλιόλαμπρα καὶ τὰ ποτιστικά
Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

Ἄς ἦταν φεγγαρόλουστο ἕνα βράδυ
ν' ἀράξω 'ς τὸ εὐωδατο σου λιμάνι
μὲ μιᾶς κιθάρας τὸ γλυκότηχο χάδι.

Σ. Παναγιωτόπ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοθάλασσα ή, Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 384.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. θ ᾶ λ α σ σ α.

Ἡ ἡρεμος, γλυκεῖα, γαληνιαία θάλασσα: Ποίημ.

Ἵς τ' ἀγαπητὸ μου Φάληρον ἀργόπλοος τρανοῦσα
νὰ ἰδῶ τὴ γλυκοθάλασσα, τὴ μυριοκυματοῦσα.

γλυκοθάλασσο ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκοθάλασσο Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. θ ᾶ λ α σ σ α.

Ἐπὶ ἀτμοπλοίου, τὸ εὐπλουν, τὸ εὐσταθές, τὸ ἐξασφαλίζον γλυκὴν θαλάσσιον ταξίδι: Εἶναι γλυκοθάλασσο πατόρι. Πβ. κ α λ ο θ ᾶ λ α σ σ ο ς, κ α λ ο τ ᾶ ξ ἰ δ ο ς.

γλυκοθανατῶ Κύπρ. — Χ. Παλαίς., Συλλ. Κύπρ. ποίημ., 181 γλυκοθανατῶ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. θ α ν α τ ὠ.

Ἀποθνήσκω μὲ ἡρεμον, γλυκύν, ἀνώδυνον θάνατον ἔνθ' ἄν.: Τὰ κρίματα πῶκαρι δὲ θὰ δ' ἀφήσ' νὰ γλυκοθανατήσ' Ἰμβρ. Ὅποιους δέρειν δ' μάννα τ', δὲ γλυκοθανατεῖ αὐτόθι. || Ποίημ.

Βέβαιος εἶμαι, πίστευσε, κόρη, κι ἂν σ' ἀπατήσω,
νὰ μὲν μ-μ' ἀφήσῃ ὁ Θεὸς νὰ γλυκοθανατήσω

Χ. Παλαίς., ἔνθ' ἄν.

γλυκοθέρι τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. θ έ ρ ο ς. Πβ. σ ι τ α ρ ο θ έ ρ ι, κ ρ ι θ α ρ ο θ έ ρ ι, π ρ ω τ ο θ έ ρ ι.

Ὁ γλυκύς, ὁ παρέχων τέρψιν θερισμός, καθ' ὅσον εὐχάριστος, εὐκόλος: Παιχνίδια 'ς τὸ θέρος τοῦ σιταριοῦ ἰδίως, ποὺ εἶναι γλυκοθέρι, ὑπάρχουν πολλά.

γλυκοθυμᾶμαι ἐνιαχ. γλυκοθ-θυμᾶμαι Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. θ υ μ ᾶ μ α ι.

Ἐνθυμοῦμαι, ἀναπολῶ κάτι εὐχαρίστως: Ἕσμ.

Ἐβ' ἀγαπῶ τὸν κεμιστή, ὄντας βροχῇ τσ' ἀλλάξῃ,
ποὺ θὰ μὲ γλυκοθ-θυμηθῇ νὰ βαριαναστενάξῃ
(κεμιστής = γεμιτζής, ναύτης).

γλυκοθύμητος ἐπίθ. Ι. Ζερβ., Τραγούδ., 8. 15 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ὶ θ υ μ ὶ ο ὦ μ α ι.

Αὐτὸς τὸν ὁποῖον εὐχαρίστως ἐνθυμεῖται τις ἔνθ' ἄν.: Γλυκοθύμητη ἡ μέρα τοῦ ἐρχομοῦ Λεξ. Δημητρ. Γλυκοθύμητο ταξίδι αὐτόθι.

γλυκόθυμος ἐπίθ. Μ. Τσιριμώκ., Σονέττ., 75.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐσ. θ υ μ ὶ ο ς.

Ὁ προκαλὼν ψυχικὴν εὐχαρίστησιν, τέρψιν: Ποίημ.

Κι ὁμως γιὰ μένα βάλσαμο ἡ ἀγάπη 'ς τὴν ψυχὴ μου
καὶ σὰ καημὸς γλυκόθυμος.

